

dige til brug for forberedelsen af landsskatteretsagen. Denne udtalelse om de foreliggende værdiskøn i sagen vil kunne effektivisere sagsbehandlingen i landsskatteretten. Denne udtalelse vil endvidere kunne give skatteyderen grundlag for at vurdere, om klagen bør opretholdes. Det er regeringens opfattelse, at denne mulighed for skatteyderen til at få elementer i sagen belyst af sagkyndige dels vil kunne forbedre det materielle grundlag for landsskatterettens afgørelser, dels vil øge skatteyderens forståelse for landsskatterettens afgørelse. Endelig vil forslaget give større jævnyrdighed mellem skatteyderen og skattevæsenet end det ofte opleves idag, og hermed øges respekten for de afgørelser, der træffes. Forslaget indeholder således også et procesbesparende element.

Man har foreløbig fundet det forsvarligt at åbne muligheden for syn og skøn i forbindelse med landsskatteretsbehandlingen, idet sagen på dette stadium må formodes at være så veloplyst og velforberedt, at man på dette tidspunkt vil få det bedste udbytte af instituttet. Retssikkerhedsudvalg III, der agtes nedsat, jf. ovenfor, vil dog bl.a. få til opgave at vurdere, hvorvidt der bør åbnes mulighed for foretagelse af syn og skøn på et tidligere stadium af den administrative klagebehandling.

3. Appellbegrænsning

Som tidligere nævnt går denne del af forslaget ud på som altovervejende hovedregel at afskære det offentlige fra dels at indbringe landsskatterettens kendelser for landsretten, dels at anke landsretsdomme til Højesteret. Dog skal et særligt appelnævn i ganske særlige tilfælde kunne tillade, at sagen indbringes for højere instans.

Efter de gældende regler sker den egentlige ligning i de kommunale skatteforvaltninger på ligningskommissionens vegne. Klager over skatteforvaltningens afgørelser indgives til ligningskommissionen, der således formelt både er 1. instans i skattesager og 1. klageinstans.

Klager over ligningskommissionens afgørelser kan indbringes for de regionale statslige skatteråd, hvis afgørelser kan indbringes for landsskatteretten.

Både den skattepligtige og skatteministeren har efter de gældende regler mulighed for at indbringe landsskatterettens kendelser for landsretten. Endelig kan en dom afsagt af landsretten af begge parter ankes til Højesteret.

Den beskrevne klagevej fremstår som meget uoverskuelig for flertallet af skatteydere, ligesom der forløber et meget langt tidsrum, inden sagen

finder sin endelige afslutning – eventuelt først ved Højesterets dom.

På denne baggrund har en arbejdsgruppe under skatteministeriet undersøgt mulighederne for at begrænse det offentliges adgang til først og fremmest at anke landsrettens domme til Højesteret. I sin redegørelse (betænkning nr. 1105/1987) anfører arbejdsgruppen, at fuldstændig appelbegrænsning afføder en række betænkeligheder, hvorimod en delvis appelbegrænsning, således at kun landsretsafgørelser af principiel interesse ankes, næppe er forbundet med væsentlige betænkeligheder.

Regeringen har imidlertid fundet, at de nævnte hensyn til skatteyderens krav om en hurtig og endelig afslutning på den pågældendes skattesag bedst tilgodeses ved en principiel ophævelse af appeladgangen – både fra landsskatteret og fra landsret, men med adgang til at lade et uvildigt appelnævn undtagelsesvis tillade appel til højere instans.

Der tænkes her især på de ganske særlige tilfælde, hvor det offentliges interesse i at videreføre sagen må antages at være af særlig betydning, fordi afgørelsen er af principiel betydning og i sine konsekvenser angår et meget stort antal skatteydere med stort provenumæssigt tab for det offentlige.

For at sikre en uafhængig og alsidig bedømmelse af, om der i det konkrete tilfælde skal gives appeladgang, foreslås kompetencen til at meddele en sådan tilladelse lagt i et særligt appelnævn. Nævnet skal efter forslaget bestå af en formand, der er jurist, som udpeges af justitsministeren, samt af to medlemmer. Disse udpeges henholdsvis af Advokatrådet som repræsentant for brugerne af skattesystemet og af finansministeren som repræsentant for det offentlige.

Den foreslåede ordning ændrer ikke skatteyderens adgang til at indbringe afgørelsen for højere instans.

Forslaget ændrer heller ikke på det offentliges adgang til at kære afgørelser, landsretten træffer i formelle spørgsmål eller om sagsomkostninger m.v. til Højesteret. Det skyldes bl.a., at sådanne kæremål afsluttes meget hurtigt, således at den samlede sagsbehandlingstid kun forlænges ganske uvæsentligt.

Forslaget ændrer heller ikke på det offentliges adgang til at appellere afgørelser, der ikke hører under landsskatterettens område. Sager om skatteopkrævning henhører ikke under ligningsmyndighederne – herunder landsskatteretten – men afgøres af de statslige skattemyndigheder, amtsskatteinspektorerne, statsskattedirektoratet og skattedepartementet. Indbringes skattedepartementets afgø-